A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2024. március 21.*[i]

„Előzetes döntéshozatal – Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Joghatóság, a határozatok elismerése és végrehajtása polgári és kereskedelmi ügyekben – 1215/2012/EU rendelet – 45. cikk – Határozat elismerésének megtagadása – 71. cikk – Az e rendelet és a valamely különös jogterületre vonatkozó egyezmények közötti kapcsolat – A Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló egyezmény (CMR) – A 31. cikk (3) bekezdése – Perfüggőség – Joghatóság kikötéséről szóló megállapodás – A »közrend« fogalma”

A C-90/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia legfelsőbb bírósága) a Bírósághoz 2022. február 10-én érkezett, 2022. február 10-i határozatával terjesztett elő

a „**Gjensidige” ADB**

által indított,

a „**Rhenus Logistics” UAB**,

az „**ACC Distribution” UAB**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz, P. G. Xuereb, A. Kumin (előadó) és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: R. Stefanova-Kamisheva tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2023. március 23-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a „Gjensidige” ADB képviseletében G. Raišutienė advokatė,

* Az eljárás nyelve: litván.

– a „Rhenus Logistics” UAB képviseletében V. Jurkevičius és E. Sinkevičius advokatai,

– a litván kormány képviseletében V. Kazlauskaitė-Švenčionienė és E. Kurelaitytė, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében P. Messina, S. Noë és A. Steiblytė, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2023. december 14-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.) 45. cikke (1) bekezdése a) pontjának és e) pontja ii. alpontjának, valamint e rendeletnek egyrészt az említett rendelet 25., 29. és 31. cikkével összefüggésben, másrészt ugyanezen rendelet (21) és (22) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 71. cikke értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a „Gjensidige” ADB biztosítótársaság és a „Rhenus Logistics” UAB fuvarozó társaság között azon kártérítés visszatérítése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelyet a Gjensidige fizetett az „ACC Distribution” UAB részére az utóbbi által a Rhenus Logisticsszal kötött nemzetközi fuvarozási szerződés teljesítése keretében elszenvedett kár megtérítése címén.

Jogi háttér

Az 1215/2012 rendelet

3 Az 1215/2012 rendelet (3), (4), (21), (22), (30) és (34) preambulumbekezdése értelmében:

„(3) A polgári ügyeket illetően az Unió célul tűzte ki, hogy fenntartja és fejleszti a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget, többek között – különösen a polgári ügyekben hozott bírósági és bíróságon kívüli határozatok kölcsönös elismerésének elve révén – megkönnyítve az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést. […]

(4) […] Kulcsfontosságúak a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatósági összeütközésre vonatkozó szabályok egységesítésére, valamint az egyes tagállamok által hozott határozatok gyors és egyszerű elismerésének és végrehajtásának biztosítására irányuló rendelkezések.

[…]

(21) Az igazságszolgáltatás harmonikus működése érdekében a párhuzamos eljárások lehetőségét el kell kerülni, és biztosítani kell, hogy ne hozzanak egymással összeegyeztethetetlen határozatot különböző tagállamokban. Világosan és hatékonyan kell szabályozni a perfüggőség és az összefüggő eljárások megoldását, valamint az eljárás

megindulása időpontjának meghatározása tekintetében fennálló nemzeti eltérésekből adódó problémák elhárítását. E rendelet alkalmazásában az említett időtartamot önállóan kell meghatározni.

(22) Ugyanakkor a kizárólagos joghatósági megállapodások hatékonyságának javítása és a visszaélésszerű perlési taktikák alkalmazásának visszaszorítása érdekében szükség van az általános perfüggőségi szabály alóli kivétel bevezetésére az olyan egyedi helyzetek kielégítő kezelése végett, amelyekben felmerülhet párhuzamos eljárások lehetősége. Ez a helyzet akkor, amikor kizárólagos joghatósági megállapodásban nem kikötött bíróságon indítottak eljárást, ezt követően pedig a kikötött bíróságon indítanak azonos jogalapon és azonos feleket érintő eljárást. Ezekben az esetekben a kikötött bíróság felhívásakor az elsőként felhívott bíróságnak fel kell függesztenie eljárását mindaddig, amíg az előbbi bíróság ki nem jelenti, hogy kizárólagos joghatósági megállapodás alapján nem rendelkezik joghatósággal. Erre annak érdekében van szükség, hogy ezekben a helyzetekben a kikötött bíróság határozhasson elsőként a megállapodás érvényességéről és arról, hogy a megállapodás hatálya milyen mértékben terjed ki az előtte indított jogvitára. A kikötött bíróságot megilleti az eljárás joga attól függetlenül, hogy a nem kikötött bíróság már határozott-e az eljárás felfüggesztéséről.

[…]

[…]

(30) Annak a félnek, aki jogorvoslati kérelmet nyújt be egy másik tagállamban hozott határozat végrehajtása ellen, amennyire lehetséges és a címzett tagállam jogrendszerével összhangban ugyanabban az eljárásban az e rendeletben meghatározott megtagadási okokon túlmenően hivatkoznia kell tudnia a nemzeti jog alapján rendelkezésre álló megtagadási okokra is a nemzeti jogban előírt határidőkön belül.

Indokolt azonban, hogy a határozat elismerését csak akkor lehessen megtagadni, ha az e rendeletben előírt megtagadási okok közül egy vagy több fennáll.

[…]

(34) Biztosítani kell [a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezmény (HL 1972. L 299., 32. o.); a továbbiakban: brüsszeli egyezmény], [a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i] 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.)] és e rendelet közötti folytonosságot, ennek érdekében átmeneti rendelkezéseket kell megállapítani. Ugyanez a folytonossági követelmény vonatkozik az 1968. évi Brüsszeli Egyezménynek és a helyébe lépő rendeleteknek az Európai Unió Bírósága általi értelmezésére is.”

4 Az 1215/2012 rendelet II. fejezete tartalmazza a „Kizárólagos joghatóság” című 6. szakaszt, amely kizárólag e rendelet 24. cikkéből áll. Ez a cikk – a felek lakóhelyére való tekintet nélkül – kijelöli azokat a bíróságokat, amelyek az e cikkben felsorolt ügyekben a jogviták elbírálására kizárólagos joghatósággal rendelkeznek.

5 Az említett rendelet II. fejezete továbbá a „Megállapodás joghatóságról” című 7. szakaszt tartalmazza. Ugyanezen rendeletnek az e szakasz részét képező 25. cikke (1) bekezdése ekképp rendelkezik:

„Ha a felek – lakóhelyükre való tekintet nélkül – egy bizonyos jogviszonnyal kapcsolatban felmerült vagy a jövőben felmerülő jogviták eldöntésére valamely tagállam bíróságának vagy bíróságainak joghatóságát kötik ki, a megállapodás szerinti bíróság vagy bíróságok rendelkeznek joghatósággal, feltéve, hogy a szóban forgó tagállam joga értelmében a megállapodás az anyagi érvényességet illetően nem minősül semmisnek. Az ilyen joghatóság a felek eltérő megállapodásának hiányában kizárólagos. […]”

6 Az 1215/2012 rendelet 29. cikke előírja:

„(1) A 31. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül, amennyiben azonos jogalapon, azonos felek között különböző tagállamok bíróságai előtt indítottak eljárásokat, a később felhívott bíróság az elsőként felhívott bíróság joghatóságának megállapításáig hivatalból felfüggeszti az eljárást.

(2) Az (1) bekezdésben említett esetekben a jogvita tárgyában felhívott bármely bíróság kérésére bármely más felhívott bíróság késedelem nélkül tájékoztatja az említett bíróságot arról, hogy a 32. cikkel összhangban mikor hívták fel.

(3) Amennyiben az elsőként felhívott bíróság joghatóságát állapítják meg, a később felhívott bíróság ennek javára megállapítja saját joghatóságának hiányát.”

7 E rendelet 31. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a kereset elbírálására több bíróság kizárólagos joghatósággal rendelkezik, a később felhívott bíróság megállapítja saját joghatósága hiányát az elsőként felhívott bíróság javára.

(2) A 26. cikk sérelme nélkül, amennyiben valamely tagállam olyan bíróságát hívják fel, amelyre a 25. cikkben említett valamely megállapodás kizárólagos joghatóságot ruház, egy másik tagállam bármely bírósága felfüggeszti az eljárást mindaddig, amíg a megállapodás alapján felhívott bíróság meg nem állapítja, hogy nem rendelkezik joghatósággal a megállapodás alapján.

(3) Amennyiben a megállapodásban kikötött valamely bíróság megállapítja joghatóságát a megállapodással összhangban, egy másik tagállam bármely bírósága a szóban forgó bíróság javára megállapítja joghatósága hiányát.

[…]”

8 Az említett rendelet 36. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„A valamely tagállamban hozott határozatot a többi tagállamban külön eljárás előírása nélkül elismerik.”

9 Ugyanezen rendelet 45. cikke ekképp rendelkezik:

„(1) Valamely fél kérelmére a határozat elismerését meg kell tagadni, amennyiben:

a) az ilyen elismerés nyilvánvalóan ellentétes a címzett tagállam közrendjével (ordre public);

[…]

e) a határozat ellentétes
   i) a II. fejezet 3., 4. vagy 5. szakaszával, amennyiben a biztosítási kötvény jogosultja, a biztosított, a biztosítási szerződés kedvezményezettje, a károsult, a fogyasztó vagy a munkavállaló az alperes; vagy
   ii) a II. fejezet 6. szakaszával.

[…]

(3) Az (1) bekezdés e) pontjának sérelme nélkül az eredetileg eljáró bíróság joghatósága nem vizsgálható felül. Az (1) bekezdés a) pontjában említett, közrendre vonatkozó feltétel nem alkalmazható a joghatósággal kapcsolatos szabályokra.

[…]”

10 Az 1215/2012 rendelet 71. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ez a rendelet nem érinti azokat az egyezményeket, amelyeknek a tagállamok részesei, és amelyek egyes különös jogterületeken a joghatóságot, valamint a határozatok elismerését és végrehajtását szabályozzák.

(2) Az egységes értelmezés érdekében az (1) bekezdést a következő módon kell alkalmazni:

[…]

b) a valamely tagállamban az egyes különös jogterületről szóló egyezmény alapján joghatósággal rendelkező bíróság által hozott határozatot más tagállamban e rendelettel összhangban kell elismerni és végrehajtani.

Amennyiben az egyes különös jogterületről szóló egyezmény, amelyben mind az eredeti eljárás helye szerinti tagállam, mind a címzett tagállam részes, a határozatok elismeréséhez vagy végrehajtásához feltételeket állapít meg, e feltételeket kell alkalmazni. E rendeletnek a határozatok elismerésére és végrehajtására vonatkozó rendelkezései minden esetben alkalmazhatóak.”

A CMR

11 Az 1978. július 5-én, Genfben aláírt jegyzőkönyvvel módosított, a Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről szóló, 1956. május 19-én Genfben aláírt egyezmény (kihirdette: az 1971. évi 3. tvr.; a továbbiakban: CMR) 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően „minden olyan szerződésre érvényes, amely áruknak közúton, járművel, díj ellenében végzett szállításáról szól, ha az áru átvételének helye és a kiszolgáltatásra kijelölt hely […] két különböző állam területén van, amelyek közül legalább az egyik szerződő állam, […] a felek székhelyére és állampolgárságára tekintet nélkül.”

12 A CMR-t az ENSZ Európai Gazdasági Bizottságának keretében tárgyalták meg. A CMR-hez több mint 50 állam, köztük az Európai Unió valamennyi tagállama csatlakozott.

13 A CMR 31. cikke értelmében:

„(1) A jelen Egyezmény hatálya alá eső fuvarozásból eredő minden jogvita esetében kereset indítható a szerződő államoknak a felek által közös egyetértéssel kijelölt bíróságain kívül annak az országnak a bírósága előtt is, amelynek területén:

a) az alperes rendes lakóhelye, cégének központi telephelye, vagy olyan fióktelepe, illetve képviselete van, amelynek közvetítésével a fuvarozási szerződést megkötötték, vagy

b) az áru átvételének helye vagy a kiszolgáltatásra kijelölt helye van.

Más bíróság előtt kereset nem indítható.

[…]

(3) Ha valamely szerződő állam bírósága által a jelen cikk [(1) bekezdésében] említett bármely jogvitában hozott ítélet ebben az országban végrehajthatóvá vált, az minden más szerződő államban végrehajthatóvá válik, amint az érdekelt országban érvényes alaki követelményeket teljesítették. Ezek az alaki követelmények azonban nem vezethetnek az ügy újabb érdemi felülvizsgálatához.

[…]”

14 A CMR 41. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A 40. Cikk rendelkezéseinek érintetlenül hagyása mellett semmis és hatálytalan minden olyan kikötés, amely a jelen Egyezmény rendelkezéseitől közvetve vagy közvetlenül eltér. Az ilyen kikötések semmissége nem vonja maga után a szerződés egyéb rendelkezéseinek a semmisségét.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 Az ACC Distribution a Rhenus Logistics társasággal egy rakomány informatikai eszköznek Hollandiából Litvániába történő szállítására vonatkozó szerződést (a továbbiakban: szóban forgó nemzetközi fuvarozási szerződés) kötött.

16 Mivel az áruk egy részét a szállítás során ellopták, a Gjensidige egy biztosítási szerződés alapján 205 108,89 eurót fizetett az ACC Distributionnak kártérítés jogcímén.

17 2017. február 3-án a Rhenus Logistics felelősségkorlátozás megállapítása iránti keresetet nyújtott be a rechtbank Zeeland-West-Brabanthoz (zeeland-west-brabanti bíróság, Hollandia).

18 Az ACC Distribution és a Gjensidige azt kérte e bíróságtól, hogy állapítsa meg joghatóságának hiányát e kereset elbírálására, vagy függessze fel az eljárást azzal az indokkal, hogy az ACC Distribution és a Rhenus Logistics a litván bíróságok joghatóságában állapodott meg a szóban forgó nemzetközi fuvarozási szerződés teljesítéséből eredő jogviták elbírálása tekintetében.

19 2017. augusztus 23-i határozatával az említett bíróság elutasította az ACC Distribution és a Gjensidige kérelmét. E bíróság e tekintetben megállapította, hogy a CMR 41. cikkének (1) bekezdése értelmében az ACC Distribution és a Rhenus Logistics között létrejött, joghatóságot kikötő megállapodás semmis és nincs joghatása, mivel azzal a hatással jár, hogy korlátozza a CMR 31. cikke szerinti, joghatósággal rendelkező bíróságok közötti választást.

20 2017. szeptember 19-én a Gjensidige kötelezettség megállapítása iránti keresetet indított a Kauno apygardos teismas (kaunasi megyei bíróság, Litvánia) előtt, amelyben azt kérte, hogy a bíróság kártérítés jogcímén a Rhenus Logisticsot kötelezze az ACC Distribution részére megfizetett 205 108,89 euró összeg visszatérítésére.

21 2018. március 12-i végzésével a Kauno apygardos teismas (kaunasi megyei bíróság) felfüggesztette az eljárást addig, amíg a rechtbank Zeeland-West-Brabant (zeeland-west-brabanti bíróság) jogerős határozatot nem hoz.

22 2019. szeptember 25-i határozatával a rechtbank Zeeland-West-Brabant (zeeland-west-brabanti bíróság) megállapította, hogy a Rhenus Logistics felelőssége az ACC Distributionval és a Gjensidigével szemben korlátozott, és nem haladhatja meg a CMR 23. cikkének (3) bekezdése szerinti kártalanítás összegét. E határozattal szemben nem fellebbeztek, következésképpen a *res iudicata* hatályával bír.

23 Az említett határozat végrehajtásaként a Rhenus Logistics az ACC Distribution által elszenvedett kárhoz viszonyítottan ily módon korlátozott felelőssége jogcímén 40 854,20 eurót fizetett meg a Gjensidige részére, kamatokkal növelve. Következésképpen a Gjensidige elállt a Rhenus Logistics elleni kártérítési kérelmétől

24 2020. május 22-i határozatával a Kauno apygardos teismas (kaunasi megyei bíróság) elutasította a Gjensidige által benyújtott, kötelezettség megállapítása iránti keresetet azzal az indokkal, hogy az előtte folyamatban lévő ügyben rá nézve kötelező a rechtbank Zeeland-West-Brabant (zeeland-west-brabanti bíróság) 2019. szeptember 25-i határozatának *res iudicata* hatálya.

25 2021. február 25-i végzésével a Lietuvos apeliacinis teismas (Litvánia fellebbviteli bíróság) azzal az indokkal hagyta helyben a Kauno apygardos teismas (kaunasi megyei bíróság) 2020. május 22-i határozatát, hogy a jelen ügyben mind az 1215/2012 rendelet, mind pedig a CMR rendelkezései relevánsak a joghatóság kérdésének eldöntése szempontjából. Márpedig a CMR 31. cikkének (1) bekezdése értelmében, még ha a szóban forgó nemzetközi fuvarozási szerződés felei joghatóságot kikötő megállapodást is kötöttek, a felek közötti jogvita a felperes választása szerint a CMR 31. cikke (1) bekezdésének a) vagy b) pontja alapján joghatósággal rendelkező bíróságok elé terjeszthető.

26 A Gjensidige e végzéssel szemben fellebbezést nyújtott be a Lietuvos Aukščiausiasis Teismashoz (Litvánia legfelsőbb bírósága), a kérdést előterjesztő bírósághoz. E fellebbezés alátámasztása érdekében a Gjensidige arra hivatkozott, hogy a CMR és az 1215/2012 rendelet joghatósági szabályainak egybeesése esetén e rendelet 25. cikkének (1) bekezdése élvez elsőbbséget, mivel e rendelkezés kizárólagosnak minősíti azt a joghatóságot, amelyet a felek megegyezésük alapján valamely tagállam valamely meghatározott bírósága vonatkozásában kikötnek.

27 A kérdést előterjesztő bíróság többek között a 2010. május 4-i TNT Express Nederland ítéletre (C-533/08, EU:C:2010:243), a 2013. december 19-i Nipponka Insurance ítéletre (C-452/12, EU:C:2013:858) és a 2014. szeptember 4-i Nickel & Goeldner Spedition ítéletre (C-157/13,

EU:C:2014:2145) hivatkozva úgy ítéli meg, hogy főszabály szerint a CMR rendelkezéseit, ideértve annak 31. cikkét is, kell alkalmazni az előtte folyamatban lévő ügy tárgyát képzőhöz hasonló jogviták keretében felmerülő joghatósági kérdésekre. Ennek megfelelően, egy joghatóság kikötéséről szóló megállapodás nem biztosít kizárólagos joghatóságot a felek által kijelölt bíróságoknak, mivel a kérelmező szabadon választhat egyet az e 31. cikk értelmében joghatósággal rendelkező bíróságok közül. Ezenfelül, e bíróság megállapítja, hogy a Hollandiában, illetve a Litvániában benyújtott keresetek azonosak, mivel indokuk és tárgyuk azonos.

28 A kérdést előterjesztő bíróság ugyanakkor azt a kérdést teszi fel, hogy a CMR 31. cikke összeegyeztethető-e az 1215/2012 rendelettel, amennyiben e cikk lehetővé teszi a joghatóságot kikötő megállapodások mellőzését.

29 E bíróság szerint ugyanis, bár az 1215/2012 rendelet kimondja az elsőként felhívott bíróság elsőbbségén alapuló perfüggőség általános szabályát, e rendelet 31. cikkének (2) és (3) bekezdése kivételt ír elő e szabály alól abban az esetben, ha joghatóságot kikötő megállapodás megkötésére került sor. Az említett rendelet (22) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy e kivétel célja a kizárólagos joghatósági megállapodások hatékonyságának javítása és a visszaélésszerű perlési taktikák alkalmazásának visszaszorítása.

30 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozza, hogy a CMR és az 1215/2012 rendelet a joghatóságot kikötő megállapodások tekintetében alapvetően ellentétes álláspontokat képvisel. E bíróság szerint e rendelet 25. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a szerződő felek által megállapított joghatóság főszabály szerint kizárólagos. Ezzel szemben a CMR 31. cikke értelmében a joghatóságot kikötő megállapodás által kijelölt bíróság nem rendelkezik kizárólagos joghatósággal. Ennek megfelelően a CMR 31. cikkében előírt joghatósági rendszer nem akadályozza, hanem egyenesen ösztönzi a visszaélésszerű perlési taktikák alkalmazását.

31 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az 1215/2012 rendelet nem foglalkozik közvetlenül a perfüggőségi szabályok megsértésének jogkövetkezményeivel abban az esetben, ha joghatósági megállapodást kötöttek. Konkrétan, e rendelet nem írja elő kifejezetten egy másik tagállamban az ezen egyezmény megsértésével hozott bírósági határozat elismerése megtagadásának indokaként.

32 A kérdést előterjesztő bíróságban ugyanakkor felmerül a kérdés, hogy tekintettel többek között az uniós jogalkotó azon szándékára, hogy javítsa a joghatósági megállapodások hatékonyságát, az 1215/2012 rendelet rendelkezéseit nem úgy kell-e értelmezni, hogy azok az ilyen megállapodások védelmét a bírósági határozatok elismerésére és végrehajtására terjesztik ki.

33 Ezenfelül a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy amennyiben egy joghatóságot kikötő megállapodásban meg nem jelölt bíróság állapítja meg a joghatóságát, fennáll annak a veszélye, hogy az alperes előre nem látható problémákkal szembesül mind az eljáró bíróság, mind pedig – adott esetben – a jogvita érdemére alkalmazandó jog viszonylatában.

34 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy egy ilyen helyzet, amelyben a CMR-hez hasonló nemzetközi egyezményből eredő szabályok alkalmazása lehetővé teszi a feleknek mind a joghatóságra, mind pedig az egy és ugyanazon ügyben alkalmazandó jogra vonatkozó megállapodása mellőzését, összeegyeztethető-e a tisztességes eljárás alapelveivel és az 1215/2012 rendelet által követett célokkal, bár így a közrenddel való összeegyeztethetőséggel kapcsolatos kérdések merülnének fel.

35 E körülmények között a Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia legfelsőbb bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az 1215/2012 rendelet 25., 29. és 31. cikkére, valamint (21) és (22) preambulumbekezdésére figyelemmel értelmezhető-e úgy e rendelet 71. cikke, hogy az lehetővé teszi a CMR-egyezmény 31. cikkének alkalmazását azokban az esetekben is, amelyekben a jogvita, amelyre mindkét szóban forgó jogi aktus hatálya kiterjed, joghatóságot kikötő megállapodás tárgyát képezi?

2) Az […] Unióban joghatóságot kikötő megállapodások védelmének megerősítésére irányuló jogalkotói szándékra tekintettel értelmezhető-e tágabban az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontja akként, hogy az nemcsak e rendelet II. fejezetének 6. szakaszára, hanem a 7. szakaszára is vonatkozik?

3) A helyzet sajátosságainak és az abból eredő jogkövetkezményeknek az értékelése alapján értelmezhető-e úgy a »közrend« 1215/2012 rendeletben használt fogalma, hogy az a valamely másik tagállam határozatának elismerését kizáró okot képez abban az esetben, ha a CMR-egyezményhez hasonló különös egyezmény alkalmazása olyan jogi helyzetet teremt, ahol ugyanazon ügyben sem a joghatóságot kikötő megállapodást, sem az alkalmazandó jogról szóló megállapodást nem tartják tiszteletben?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes észrevételek

36 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy egy tagállam bírósága még akkor is megállapíthatja-e joghatóságát egy nemzetközi fuvarozási szerződés alapján indított kereset elbírálására, ha e szerződés egy másik tagállam bíróságainak joghatóságát kikötő megállapodást tartalmaz.

37 Ezenfelül, második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy egy tagállami bíróság megtagadhatja-e egy másik tagállam olyan bírósága által hozott határozat elismerését, amely egy joghatóságot kikötő megállapodás fennállása ellenére állapította meg joghatóságát.

38 E tekintetben először is azt kell megvizsgálni, hogy egy tagállami bíróság ténylegesen megtagadhatja-e egy másik tagállam bírósága által egy nemzetközi fuvarozási szerződés alapján indított kereset tárgyában hozott határozat elismerését azzal az indokkal, hogy ez utóbbi bíróság egy más bíróságok joghatóságot kikötő megállapodás fennállása ellenére állapította meg joghatóságát, attól a kérdéstől függetlenül, hogy e másik tagállam bírósága helyesen állapította-e meg joghatóságát.

39 Ebben az összefüggésben azt kell meghatározni, hogy ezt a kérdést az 1215/2012 rendelet vagy a CMR fényében kell-e értékelni, tekintettel arra, hogy a jelen ügyben nem vitatott, hogy a szóban forgó nemzetközi fuvarozási szerződés mind e rendelet, mind pedig ezen egyezmény hatálya alá is tartozik.

40 Mivel az 1215/2012 rendelet hatályon kívül helyezte és felváltotta a 44/2001 rendeletet, amely maga is a Brüsszeli Egyezmény helyébe lépett, a Bíróság által az egyik jogi eszköz rendelkezéseire vonatkozóan adott értelmezés a másik jogi eszköz rendelkezéseire is érvényes, ha ezek a rendelkezések egyenértékűnek tekinthetők (2023. november 16-i Roompot Service ítélet, C-497/22, EU:C:2023:873, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 78. pontjában, az 1215/2012 rendelet 71. cikke alapján egy, a CMR-hez hasonló, különös jogterületre vonatkozó egyezmény elsőbbséget élvez e rendelettel szemben. Az említett rendelet 71. cikkének (1) bekezdése ugyanis úgy rendelkezik, hogy ez a rendelet nem érinti azokat az egyezményeket, amelyeknek a tagállamok részesei, és amelyek egyes különös jogterületeken a joghatóságot, valamint a határozatok elismerését és végrehajtását szabályozzák. Ezenfelül, ugyanezen rendelet 71. cikke (2) bekezdése második albekezdésének első mondata előírja, hogy Amennyiben az egyes különös jogterületről szóló egyezmény, amelyben mind az eredeti eljárás helye szerinti tagállam, mind a címzett tagállam részes, a határozatok elismeréséhez vagy végrehajtásához feltételeket állapít meg, e feltételeket kell alkalmazni. Ily módon az uniós jogalkotó a szabályok összeütközése esetén ezen egyezmények alkalmazását írta elő (lásd analógia útján: 2010. május 4-i TNT Express Nederland ítélet, C-533/08, EU:C:2010:243, 46. és 47. pont).

42 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a CMR 31. cikkének (3) bekezdése értelmében, ha valamely szerződő állam bírósága által hozott ítélet ebben az országban végrehajthatóvá vált, az minden más szerződő államban végrehajthatóvá válik, amint az érdekelt országban érvényes alaki követelményeket teljesítették, ezek az alaki követelmények azonban nem vezethetnek az ügy felülvizsgálatához.

43 Figyelemmel erre, egyrészt, még azt feltételezve is, hogy a CMR-nek a végrehajthatóságról szóló 31. cikke (3) bekezdése szintén az 1215/2012 rendelet 71. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján alkalmazandó elismerési szabálynak minősíthető, meg kell állapítani, hogy e 31. cikk (3) bekezdése arra szorítkozik, hogy egy, az e rendelkezés értelmében vett „ítélet” végrehajtását az érintett országban e célból előírt alaki követelmények teljesítésétől teszi függővé, és ebben az összefüggésben mindössze annyit ír elő, hogy ezen alaki követelmények nem vonhatják maguk után az ügy felülvizsgálatát.

44 Ebben az összefüggésben figyelembe kell venni az 1215/2012 rendelet 71. cikke (2) bekezdése első albekezdésének b) pontját és második albekezdésének második mondatát, amelyekből az tűnik ki, hogy egy tagállamban a joghatóságát valamely különös jogterületről szóló egyezményre alapító bíróság által hozott határozatokat a többi tagállamban e rendeletnek megfelelően kell elismerni és végrehajtani, amely rendelet rendelkezései mindenesetre akkor is alkalmazhatók, ha ez az egyezmény meghatározza e határozatok elismerésének és végrehajtásának feltételeit.

45 Másrészt és mindenesetre a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy bár az 1215/2012 rendelet 71. cikke (1) bekezdésének megfelelően, amennyiben a jogvita egy olyan különös egyezmény hatálya alá tartozik, amelynek a tagállamok részesei, főszabály szerint ez utóbbit kell alkalmazni, az is igaz, hogy egy ilyen egyezmény alkalmazása nem sértheti az Unión belül a polgári és kereskedelmi ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés alapjául szolgáló olyan elveket, mint a polgári és kereskedelmi ügyekben hozott határozatok szabad mozgásának elve, a joghatósággal rendelkező bíróság előreláthatóságának elve és – következésképpen – a jogalanyok számára biztosítandó jogbiztonság elve, az igazságszolgáltatás megbízható működésének elve, a

párhuzamos eljárások lehetősége elkerülésének elve és az igazságszolgáltatás iránt az Unióban táplált kölcsönös bizalom elve (lásd analógia útján: 2010. május 4-i TNT Express Nederland ítélet, C-533/08, EU:C:2010:243, 45. és 49. pont).

46 Márpedig, ami konkrétan a kölcsönös bizalom elvét illeti, a címzett állam bírósága semmilyen esetben nincs jobb helyzetben, mint a származási állam bírósága az ezen utóbbi joghatóságára vonatkozó döntés tekintetében, következésképpen, a 44/2001 rendelet – néhány korlátozott kivételtől eltekintve – nem engedi meg, hogy valamely tagállami bíróság joghatóságát egy másik tagállam bírósága felülvizsgálja (lásd analógia útján: 2010. május 4-i TNT Express Nederland ítélet, C-533/08, EU:C:2010:243, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 E körülményekre figyelemmel az 1215/2012 rendelet fényében kell azt értékelni, hogy egy tagállam bírósága megtagadhatja-e egy másik tagállam bírósága által egy nemzetközi fuvarozási szerződés alapján indított kereset tárgyában hozott határozat elismerését azzal az indokkal, hogy ez utóbbi bíróság a más bíróságok joghatóságát kikötő megállapodás fennállása ellenére állapította meg joghatóságát.

48 Az 1215/2012 rendelet 45. cikke külön rendelkezést tartalmaz a bírósági határozat elismerésének megtagadására vonatkozóan. Ez az a rendelkezés, amelyre a második és a harmadik kérdés vonatkozik, amelyeket tehát együttesen és elsőként célszerű megvizsgálni.

A második és a harmadik kérdésről

49 Második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontját és e) pontja ii. alpontját, hogy azok lehetővé teszik egy tagállam bírósága számára, hogy azzal az indokkal tagadja meg egy másik tagállam bírósága határozatának elismerését, hogy ez utóbbi bíróság egy, az e rendelet 25. cikke értelmében vett, e szerződés részét képező, joghatóságot kikötő megállapodás megsértésével állapította meg joghatóságát egy nemzetközi fuvarozási szerződés alapján benyújtott kereset elbírálása tekintetében.

50 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem azt a kontextust is figyelembe kell venni, amelybe illeszkedik, valamint azon jogi aktus céljait is, amelynek az a részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2023. június 22-i Pankki S ítélet, C-579/21, EU:C:2023:501, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Ami egyrészt az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontját illeti, e rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy valamely érdekelt fél kérelmére a határozat elismerését meg kell tagadni, amennyiben az ilyen elismerés nyilvánvalóan ellentétes a címzett tagállam közrendjével.

52 Márpedig az 1215/2012 rendelet 45. cikke (3) bekezdésének második mondata ebben az összefüggésben pontosítja, hogy az e 45. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett, közrendre vonatkozó feltétel nem alkalmazható a joghatósággal kapcsolatos szabályokra.

53 Az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése a) pontjának és (3) bekezdése második mondatának együttes olvasatából tehát az következik, hogy e 45. cikk (1) bekezdésének a) pontja nem teszi lehetővé egy tagállam bírósága számára, hogy azzal az indokkal tagadja meg egy másik tagállam

bírósága határozatának elismerését, hogy ez utóbbi bíróság annak ellenére állapította meg joghatóságát, hogy a saját tagállamától eltérő tagállam bíróságainak joghatóságára vonatkozó kikötés állt fenn.

54 Másrészt, ami az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontját illeti, e rendelkezés előírja, hogy valamely fél kérelmére a határozat elismerését meg kell tagadni, amennyiben a határozat ellentétese rendeletnek a kizárólagos joghatóságokra vonatkozó II. fejezetének 6. szakaszával.

55 Ez a 6. szakasz kizárólag az 1215/2012 rendelet 24. cikkéből áll, amely a felek lakóhelyére való tekintet nélkül kijelöli azokat a bíróságokat, amelyek kizárólagos joghatósággal rendelkeznek a jogviták elbírálására az e cikkben felsorolt ügyekben.

56 A kérdést előterjesztő bíróság ebben az összefüggésben teszi fel azt a kérdést, hogy nem kell-e tágabban értelmezni az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontját abban az értelemben, hogy egy határozat elismerése akkor is megtagadható, ha az sérti az e rendelet II. fejezete 7. szakaszának rendelkezéseit, amelyek közé többek között a rendelet 25. cikke tartozik, amely a joghatóságról egy joghatóságot kikötő megállapodás útján történő megállapodásra vonatkozik.

57 E tekintetben az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontja ii. alpontjának világos és egyértelmű szövege önmagában lehetővé teszi azon következtetés levonását, hogy e rendelkezés ilyen tág értelmezése kizárt, mivel az annak *contra legem* értelmezéséhez vezetne.

58 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezése nem járhat olyan eredménnyel, hogy megfossza e rendelkezés egyértelmű és pontos szövegét annak hatékony érvényesülésétől. Amennyiben tehát az uniós jog valamely rendelkezésének értelme magából a rendelkezés szövegéből egyértelműen kitűnik, a Bíróság nem térhet el ettől az értelmezéstől (2023. november 23-i Ministarstvo financija ítélet, C-682/22, EU:C:2023:920, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Mindenesetre az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése a) pontjának és e) pontja ii. alpontjának azon szó szerinti értelmezését, miszerint e rendelkezések nem teszik lehetővé egy tagállam bírósága számára, hogy azzal az indokkal tagadja meg egy másik tagállam bírósága által hozott határozat elismerését, hogy e bíróság a joghatóságot kikötő megállapodás figyelmen kívül hagyásával állapította meg joghatóságát, az említett rendelkezések összefüggései, valamint az e rendelet által követett célok és célkitűzések erősítik meg.

60 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a polgári ügyekben hozott bírósági és bíróságon kívüli határozatok kölcsönös elismerése elvének megfelelően, amelyet az 1215/2012 rendelet (3) preambulumbekezdése említ, e rendelet 36. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a valamely tagállamban hozott határozatot a többi tagállamban külön eljárás lefolytatása nélkül elismerik. E rendelet célja, amint az a (4) preambulumbekezdéséből kitűnik, a tagállamokban hozott határozatok gyors és egyszerű elismerésének és végrehajtásának biztosítása.

61 Ezzel szemben, amint azt az 1215/2012 rendelet (30) preambulumbekezdése hangsúlyozza, valamely határozat elismerése csak akkor tagadható meg, ha az e rendeletben előírt egy vagy több megtagadási ok fennáll. Ebben az összefüggésben az említett rendelet 45. cikkének (1) bekezdése

kimerítően sorolja fel azokat az okokat, amelyek alapján valamely határozat elismerése megtagadható (lásd ebben az értelemben: 2022. április 7-i H Limited ítélet, C-568/20, EU:C:2022:264, 31. pont).

62 Következésképpen, ami egyfelől az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett közrendi jellegű kivételt illeti, azt szigorúan kell értelmezni, mivel az akadályozza a rendelet egyik alapvető célkitűzésének megvalósítását, így egy határozat elismerése megtagadásának olyan okára, amely a megkeresett tagállam közrendjének megsértésén alapul, csak kivételes esetekben lehet eredményesen hivatkozni (lásd analógia útján: 2023. szeptember 7-i Charles Taylor Adjusting ítélet, C-590/21, EU:C:2023:633, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Bár a tagállamok az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt fenntartás értelmében főszabály szerint saját nemzeti szempontjaiknak megfelelően, szabadon határozhatják meg közrendi követelményeiket, e fogalom korlátai az említett rendelet értelmezéséhez kapcsolódnak (lásd analógia útján: 2023. szeptember 7-i Charles Taylor Adjusting ítélet, C-590/21, EU:C:2023:633, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

64 Következésképpen, bár nem a Bíróság feladata, hogy meghatározza valamely tagállam közrendjének a tartalmát, az már rá hárul, hogy ellenőrizze azokat a korlátokat, amelyek között a tagállam bírósága e fogalom alkalmazásához folyamodhat annak érdekében, hogy ne ismerjen el valamely, más tagállam bíróságától származó határozatot (2023. szeptember 7-i Charles Taylor Adjusting ítélet, C-590/21, EU:C:2023:633, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a megkeresett tagállam bírósága nem tagadhatja meg az e határozat elismerését vagy végrehajtását pusztán azon az alapon, hogy eltérés van a határozathozatal helye szerinti tagállam bírósága által alkalmazott jogszabály, és azon jogszabály között, amelyet a megkeresett tagállam bírósága alkalmazott volna abban az esetben, ha a jogvita előtte folyt volna. Ugyanígy a megkeresett állam bírósága nem vizsgálhatja felül a származási állam bírósága által kifejtett jogi vagy ténybeli megállapítások helytállóságát (2016. május 25-i Meroni ítélet, C-559/14, EU:C:2016:349, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 Következésképpen, az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő közrendi záradék alkalmazása csak abban az esetben képzelhető el, ha a másik tagállamban hozott ítélet elismerése vagy végrehajtása annyira elfogadhatatlan mértékben ellentétes a végrehajtás helye szerinti tagállam jogrendjével, hogy az valamely alapelv sérelmét jelenti. Az eredeti eljárás helye szerinti tagállamban hozott határozatok érdemi felülvizsgálatára vonatkozó tilalom tiszteletben tartása érdekében a sérelemnek a címzett tagállam jogrendjében lényegi jelentőségűnek tekinthető jogszabály vagy e jogrendben alapvetőnek elismert jog nyilvánvaló megsértését kell képeznie (lásd analógia útján: 2023. szeptember 7-i Charles Taylor Adjusting ítélet, C-590/21, EU:C:2023:633, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Másfelől, ami az 1215/2012 rendeletben előírt joghatósági szabályokat illeti, e rendelet 45. cikke kizárólag az e cikk (1) bekezdésének e) pontjában említett esetekben teszi lehetővé valamely határozat elismerésének e szabályok megsértése miatti megtagadását.

68 Ennek megfelelően az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontjának ii. alpontjában szereplő azon lehetőségen kívül, hogy egy határozat elismerése akkor tagadható meg, ha e határozat sérti e rendelet II. fejezete 6. szakaszának rendelkezéseit, egy határozat elismerése az említett rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontja i. alpontjának értelmében csak az ugyanezen rendelet II. fejezete 3., 4. vagy 5. szakasza rendelkezéseinek megsértése esetében tagadható meg, amennyiben a biztosítási kötvény jogosultja, a biztosított, a biztosítási szerződés kedvezményezettje, a károsult, a fogyasztó vagy a munkavállaló az alperes. Ezt megerősíti az 1215/2012 rendelet 45. cikkének (3) bekezdése, amely előírja, hogy e rendelet 45. cikke (1) bekezdése e) pontjának sérelme nélkül az eredetileg eljáró bíróság joghatósága nem vizsgálható felül az e bíróság által hozott határozat elismerése esetleges megtagadásának vizsgálata keretében.

69 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság először is kiemeli, hogy az 1215/2012 rendelet célja – amint az a (22) preambulumbekezdéséből kitűnik – a joghatósági megállapodások hatékonyságának javítása. Paradoxnak tűnhet tehát, hogy a perfüggőségi szabály megsértése egy ilyen megállapodás megkötése esetén semmilyen következménnyel nem jár a meghozott határozat elismerését illetően.

70 Másodsorban, a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy egy joghatóságot kikötő megállapodás megsértése azzal a hatással járhat, hogy egy azon jogtól eltérő jog válik alkalmazhatóvá, mint amelyet e megállapodás tiszteletben tartása esetén kerülne alkalmazásra. Ily módon, abban az esetben, ha egy meg nem jelölt bíróság megállapítja joghatóságát, az alperes előre nem látható problémákkal találná magát szemben mind az eljáró bíróság, mind pedig – adott esetben – az ügy érdemére alkalmazandó jog viszonylatában.

71 Közelebbről, a jelen ügyben az a tény, hogy a rechtbank Zeeland-West-Brabant (zeeland-west-brabanti bíróság) megállapította volna joghatóságát az előtte 2017. február 3-án indított kereset elbírálása tekintetében, azzal a következménnyel járt volna, hogy e keresetet a holland jog szerint bírálják el. Ez a Gjensidige mint ezen eljárás alperese számára kedvezőtlenebb eredményhez vezetett volna, mintha a keresetet a litván jog szerint bírálták volna el, vagyis azon állam joga szerint, amelynek bíróságait a szóban forgó nemzetközi fuvarozási szerződésben foglalt joghatóságot kikötő megállapodásban kijelölték.

72 E tekintetben mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítélet 60. és 61. pontjában megállapításra került – az 1215/2012 rendelet által létrehozott rendszerben a kölcsönös elismerés a szabály, míg e rendelet 45. cikkének (1) bekezdése azokat az okokat sorolja fel kimerítően, amelyek alapján egy határozat elismerése megtagadható.

73 Márpedig meg kell állapítani, hogy az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy az 1215/2012 rendelet II. fejezetének a joghatóságról való megállapodásra vonatkozó 7. szakasza rendelkezései megsértését nem sorolja fel azon indokok között, amelyek lehetővé teszik egy határozat elismerésének megtagadását. Ennek megfelelően a joghatóságot kikötő megállapodásoknak az e rendeletben említett védelme nem jár azzal a következménnyel, hogy e megállapodások megsértése önmagában az elismerés megtagadásának indokát képezné.

74 Ezenfelül, amint arra a főtanácsnok is lényegében rámutatott indítványának 117. pontjában, a rechtbank Zeeland-West-Brabant (zeeland-west-brabanti bíróság) 2019. szeptember 25-i határozata elismerésének konkrét következményeit illetően a Bíróság rendelkezésére álló

iratokban semmi nem enged arra következtetni, hogy ez az elismerés elfogadhatatlan módon ütközne a litván jogrenddel azért, mert egy alapvető elvet sértene, amint azt a jelen ítélet 66. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat megköveteli.

75 Közelebbről, pusztán az a tény, hogy egy keresetet a joghatóságot kikötő megállapodásban kijelölt bíróság nem bírál el, következésképpen e keresetről e bíróság tagállamának joga szerint nem születik döntés, nem tekinthető a tisztességes eljáráshoz való jog olyan súlyú megsértésének, amely miatt az említett kereset tárgyában hozott határozat elismerése nyilvánvalóan ellentétes lenne a megkeresett tagállam közrendjével.

76 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 1215/2012 rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontját és e) pontjának ii. alpontját úgy kell értelmezni, hogy azok nem teszik lehetővé egy tagállam bírósága számára, hogy azzal az indokkal tagadja meg egy másik tagállam bírósága határozatának elismerését, hogy ez utóbbi bíróság egy, az e rendelet 25. cikke értelmében vett, e szerződés részét képező, joghatóságot kikötő megállapodás megsértésével állapította meg joghatóságát egy nemzetközi fuvarozási szerződés alapján benyújtott kereset elbírálása tekintetében.

Az első kérdésről

77 Az első és a harmadik kérdésre adott válaszra tekintettel a második kérdést nem szükséges megválaszolni.

A költségekről

78 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 45. cikke (1) bekezdésének a) pontját és e) pontja ii. alpontját

a következőképpen kell értelmezni:

azok nem teszik lehetővé egy tagállam bírósága számára, hogy azzal az indokkal tagadja meg egy másik tagállam bírósága határozatának elismerését, hogy ez utóbbi bíróság egy, az e rendelet 25. cikke értelmében vett, e szerződés részét képező, joghatóságot kikötő megállapodás megsértésével állapította meg joghatóságát egy nemzetközi fuvarozási szerződés alapján benyújtott kereset elbírálása tekintetében.

Aláírások

[i] — A jelen szöveg 19. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.